

In 1974 volgt de post productie van *Natty Dread*.

Eerst doen we de dub in Jamaica en daarna in Londen. We werken opnieuw samen met Chris Blackwell.

Ik ontmoet Al Anderson, een Amerikaanse gitarist. Hij speelt op *No Woman, No Cry* en op andere nummers van het album.

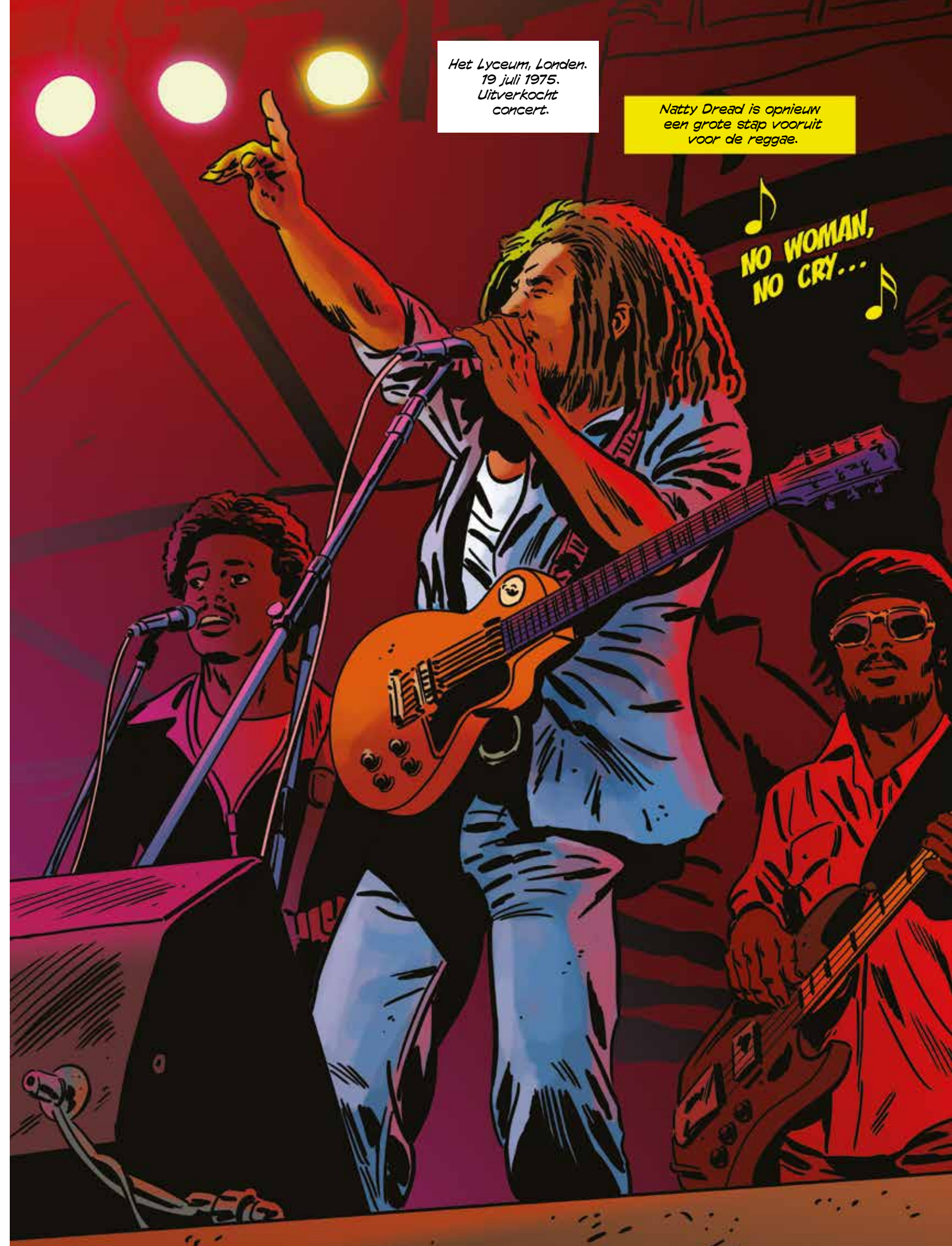
De band vindt eindelijk wat stabiliteit, met Judy Mowatt, Marcia Griffiths, Rita en de I Three voor de koortjes. Ongeveer in dezelfde periode doen Al Anderson en ik een geweldige sessie met Martha Velez in de Harry J. Studio in Kingston.

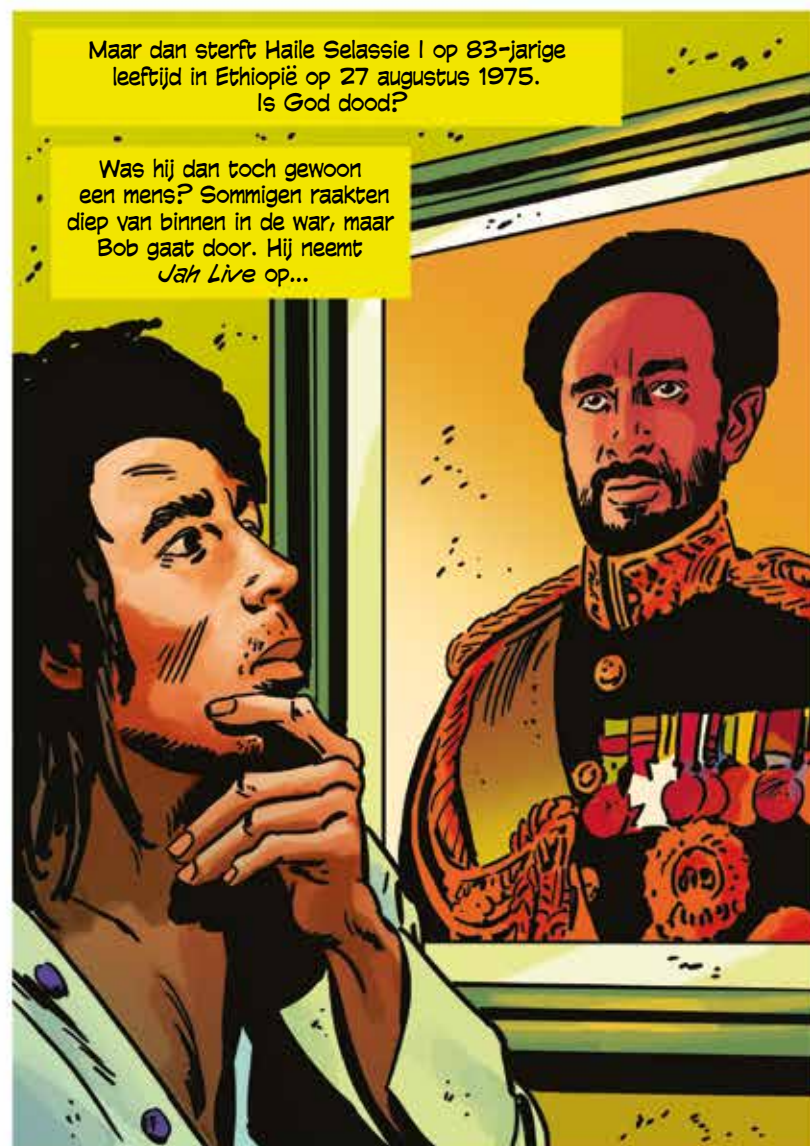

Het Lyceum, Londen.
19 juli 1975.
Uitverkocht
concert.

Natty Dread is opnieuw een grote stap vooruit voor de reggae.

NO WOMAN,
NO CRY...

Maar dan sterft Haile Selassie I op 83-jarige leeftijd in Ethiopië op 27 augustus 1975. Is God dood?

Was hij dan toch gewoon een mens? Sommigen raakten diep van binnen in de war, maar Bob gaat door. Hij neemt *Jah Live* op...

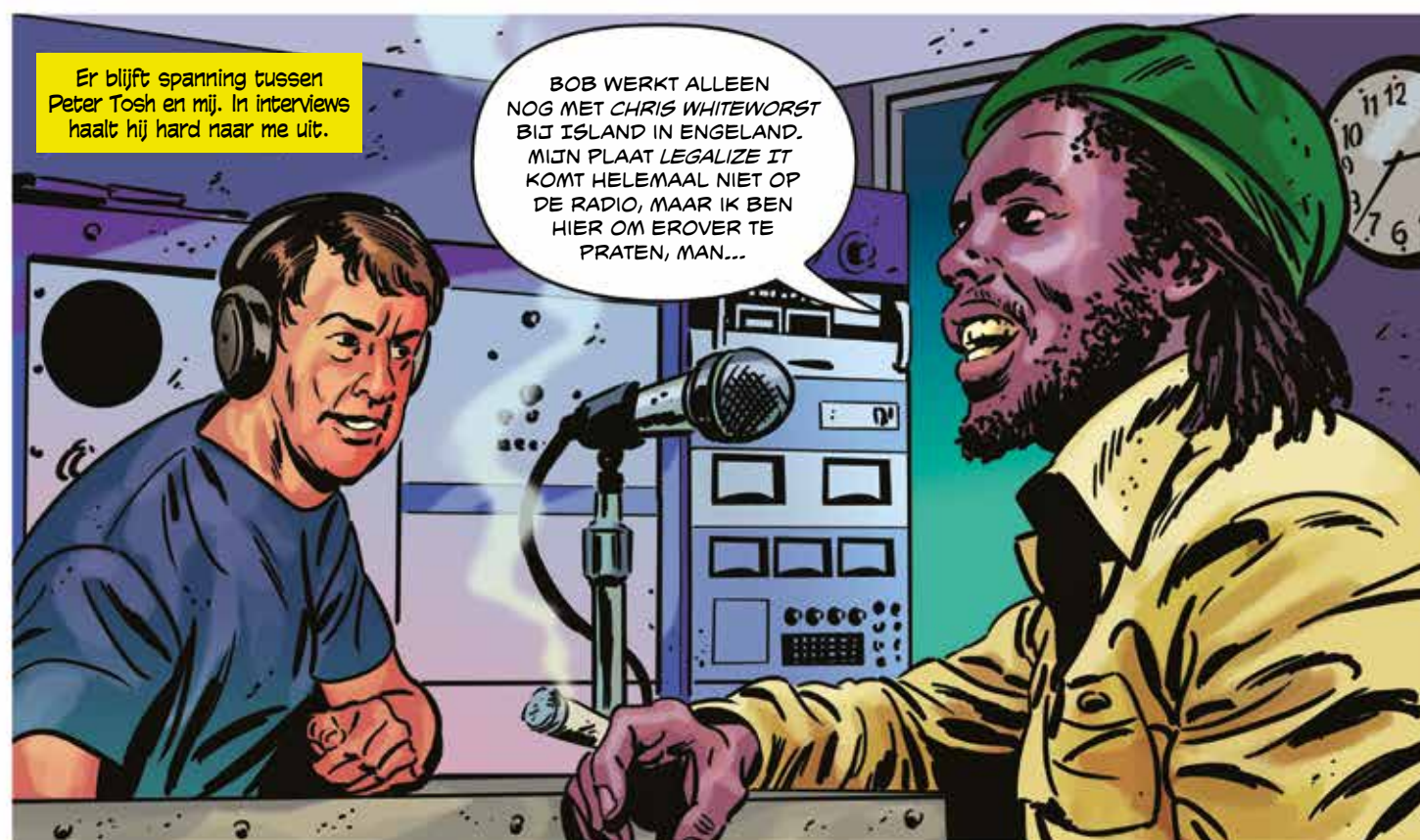

...en Lee Perry produceert een aantal nummers van *Rastaman Vibration*.

Na de release van *Rastaman Vibration* bereiken we echt de hele wereld... We worden steeds bekender in de States.

PRIJS JAH RASTAFARI... LOF EN DANK AAN JAH...

Er blijft spanning tussen Peter Tosh en mij. In interviews haalt hij hard naar me uit.

BOB WERKT ALLEEN NOG MET CHRIS WHITEWORST BIJ ISLAND IN ENGELAND. MIJN PLAAT *LEGALIZE IT* KOMT HELEMAAL NIET OP DE RADIO, MAAR IK BEN HIER OM EROVER TE PRATEN, MAN...

In Jamaica stelt de regering voor dat we een groot concert geven: *Smile Jamaica*, zogenaamd voor vrede, maar iedereen weet dat het politiek gemotiveerd is.

De regering zit erachter, en dan kondigt Michael Manley onverwachte verkiezingen aan op 15 december.

Het is een ware politieke wervelstorm rond het concert, met Claudie Massop van de JLP.

Maar dan mengen het PNP* en het JLP* zich erin, met alle benedegeweld en het gekonkel dat daar in Kingston bij hoort.

*PNP: People's National Party
** JLP: Jamaica Labour Party

Ophamestudio
Black Ark, Jamaica.

MAN, CHRIS!
HET KLINT BETER
MET DE STEM
VAN BOB OP DE
VOORGROND...

Chris Blackwell, baas van Island Records,
komt naar mij toe op Hope Road. Hij gaat
op bezoek bij het genie van de viersporen-
recorder: Lee 'Scratch' Perry.

SCRATCH,
IK DENK DAT
JOUW VERSIE DE
JUISTE IS...

Een man die
muziek maakt
vanuit zijn ziel.

IK WIL DAT
DE GONG NOG
EÉN LAATSTE
NUMMER
ZINGT...

NEE...
JE KLINT JOUW
VERSIE NIET VER-
BETEREN. ZE IS
PERFECT. MAAK
MAAR EEN TAPE
VOOR ME...

MAN, JE HEBT
MISSCHIEN GELIJK.
MISSCHIEN IS HET ZO,
ZOALS HET MOET
ZIJN, YES!

Blackwell had geen idee
dat rondhangen in de
Black Ark-studio hem uit
de politieke en criminele
problemen zou houden.

De veiligheidsmensen van de PNP van Michael
Manley regelen de beveiliging van 56 Hope Road,
mijn woning in Kingston.

Don Taylor en ik keren terug
naar Hope Road.

Later op de avond, wanneer de PNP-
agenten hun post hebben verlaten.

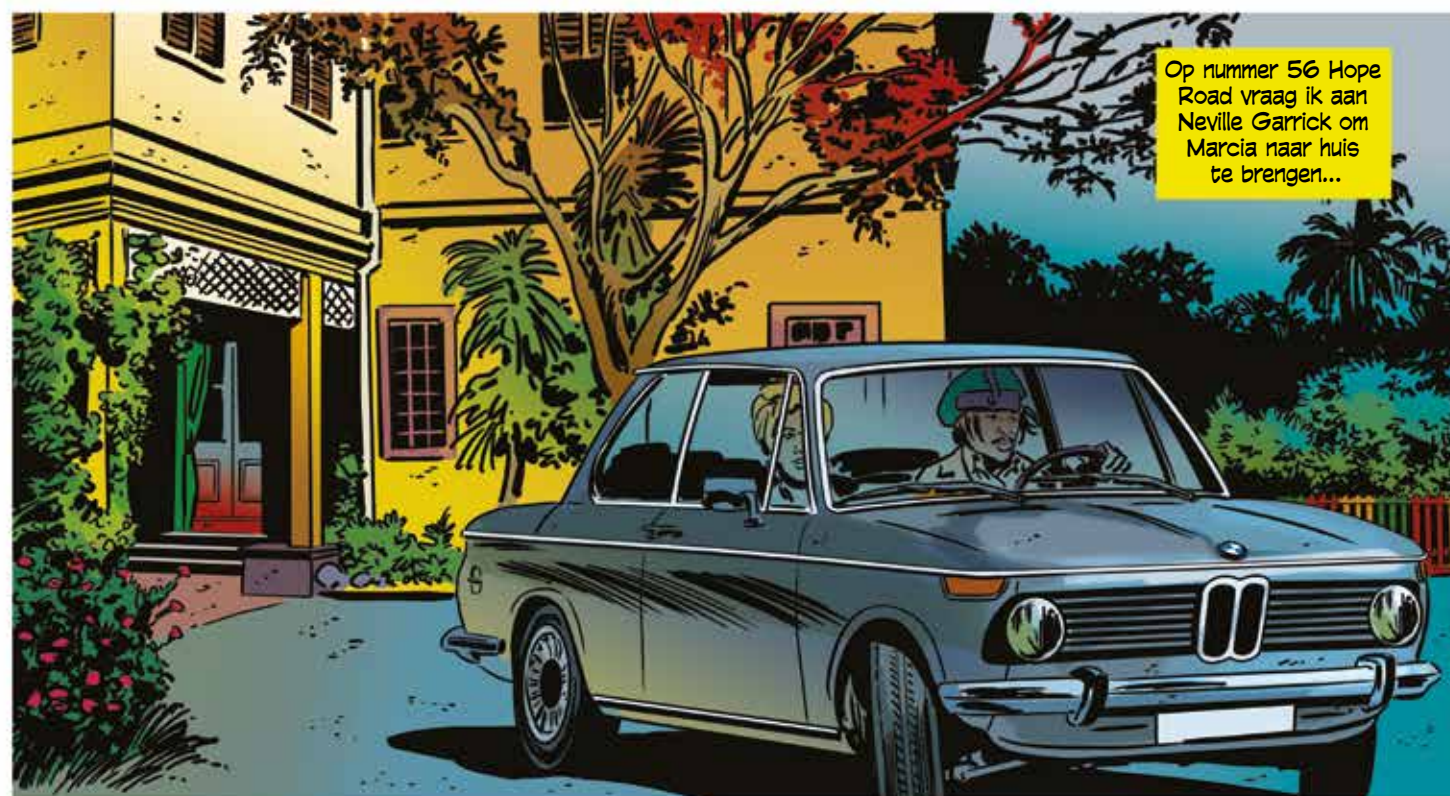

Man, Jamaica staat op ontploffen... Sociaal en politiek.

We hebben allemaal slechte voorgevoelens over het concert en alles eromheen.

IK VOEL ME NIET VEILIG, NIET OP MIJN GEMAK, BOB. LATEN WE EEN TIJDJE BIJ MIJ BLIJVEN...

Op nummer 56 Hope Road vraag ik aan Neville Garrick om Marcia naar huis te brengen...

...voor er echt problemen komen...

NEVILLE, WIL JIJ HEM? JIJ HOUDT NOG MEER VAN GANJA DAN IK, MAN...

WE ZOULDEN EEN FLINKE VOORRAAD MOETEN HEBBEN VOOR KERST, MAN...

... Maar die avond is de wiet op...

TOT LATER, BOB, SEECO, RITA...

En wie weet wanneer het misgaat?

Bob Marley,
de beste
ambassadeur
van Jamaica,
voelt de pijn van
de profetie...